

derjom han fik en Anmodning fra Kjøbenhavns Kommune, vilde sige: Nei; vilde svare: Jeg holder paa mit Hospital; paa 3 Ser selv, jeg er ikke nødt til at give Ser det, og derfor gjør jeg det ikke. Denne Epidemikom fik jo for Resten ikke bag paa os, den kunde eller burde i alt Fald ikke komme bag paa Kjøbenhavns Kommune. Vi hørte jo om, hvorledes Kopperne udbredte sig, lige fra Krigen standsedes i Frankrig, og Tropperne vendte hjem; og derefter hjem søgte de store Hovedstæder og Strækninger, der ligge vort Land meget nær, til Stæder, med hvilke vi staa saa godt som i daglig Forbindelse. Vi saae den nærme sig til vort Land; vi vare blevne advarede, den kom endelig til os i en meget mild Grad og greb ikke stærkt om sig, hvad jeg nok tror; jeg tør sige, naar man ser hen til, at i Sammenligning med andre epidemiske Sygdomme vare de Tilfælde, hvori den optraadte, forholdsvis ikke mange. Da den kom, traf den imidlertid Kjøbenhavn saa godt som uforberedt paa at modtage den. Noget maatte der imidlertid gøres; man saae sig derfor om efter Leilighed og fulgte den gamle Skik, nemlig strax at ty til Skolerne. Det forekommer mig nu, at der ligger en stor Mudsfigelse deri, naar man ser hen til, hvor Meget Kjøbenhavns Kommune har gjort for Skolerne, og hvor smukt den har udstyret dem i mange Henseender; men der kan dog ikke siges Noget imod, at man tyede til dem, thi det var de eneste Lokaler, som Kommunen den Gang kunde faae. Man tog da strax den Skole, der ligger oppe ved Bolden, og som var forbunden med en Fattiganstalt, nemlig Frue Arbejds-hus. Den blev hovedsaks rummet, men det viste sig kort Tid efter, at den snart blev oversyldt, og at der maatte skaffes mere Plads; hvorfor man ogsaa begyndte at henvende sin Opmærksomhed paa andre Skolebygninger. Saavidt jeg veed, er der endnu ikke truffet noget Valg i saa Henseende, men hvor Valget saa end falder, vil det være overordentlig uheldigt, og jeg er vis paa, at ogsaa Kommunalbestyrelsen meget vilde beklage, om den blev nødt til at tage endnu en Skole i Brug til Kopperafværelse, om der end ikke er Andet at gjøre. Den høitærede Marineminister, som nu sidder ganske

rolig derne, vil imidlertid kunne faae en særdeles stor Indflydelse paa at afværge denne Ulykke, jeg kalder det en Ulykke f. Ex. at lægge et Kopperhospital ud paa det Sted, hvor jeg bor. Det er ikke blot en Ulykke, der træffer mig og Skolen; men der er tæet ved Siden af mig store Arbejderboliger, som rumme flere Hundrede Mennesker, og om man end ikke veed Noget bestemt om, hvorvidt Smitte kan udbrede sig fra Hospitalet ud i Nabolaget, saa er det dog vist, at den store Befolkning tror det, og man vil ogsaa kunne paapege mange Tilfælde, hvor det synes at have været Tilfældet. Jeg kunde jo let noget mere udmale, hvor stor en Ulykke det er at tage netop Skolebygninger til Kopperhospitalet, men jeg antager ikke, det er nødvendigt at gjøre det. Jeg har nu tænkt mig Muligheden af, at den Forhandling, der nu bliver ført her, kunde bidrage til paany at indlede en Forhandling mellem Marineministeriet og Magistraten. Jeg har tænkt mig, at Sagen under de foregaaende Forhandlinger kunde maasse ubevidst have faaet en gal Gjænge, og at det, medens begge Parter i Grunden gjerne ønskede at komme overens, maasse ikke var saa nemt for nogen af dem at gjøre det første Skridt. Marineministeren sidder nu med et Hospital, som skal være fuldstændig indrettet og kan rumme henved 200 Patienter (Brix: Det er for meget!) — det er beklageligt, jeg vilde ønske, at det var saa stort, at det kunde rumme 200, men det kan da i alt Fald rumme mellem 150 og 200. Der er i de sidste Dage, efter hvad der er mig bekendt, blevet indlagt derude 3—4 Kopperpatienter, som høre til Marinens egne Folk, men de andre Senge staa tomme, og om jeg nu end maa indrømme, at Marineministeren er berettiget til at sige Nei, saa forekommer det mig dog, at det vilde være urigtigt og være en urimelig Haardhed og Ubarmhøjertighed, om den høitærede Minister vilde vedblive at sige Nei i et Tilfælde, hvor han dog kunde hjælpe saa Mange uden at skade sig selv og derved fuldstændig afhjælpe Trangen for Byen. Dertil kommer, at det ikke vilde være Andet end ligefrem Gjengæld, om den høitærede Minister sagde Ja, thi som bekendt er der indlagt og har der været ind-